

Évközi 13. vasárnap

Mk 5,21–43

Jairus leánya

Két csoda elbeszélése fonódik egymásba: Jairus leányának feltámasztása és a vérfolyásos asszony története. Jairus kérése idején még nincs jelen a tömeg (22. v.), a vérfolyásos asszony történetében pedig kulcsszerepet játszik a tömeg (30. v.), nem csak azért mert fizikailag elzárja az igazi hívőt Jézustól, hanem azért is, mert a tömeg érintése és a vérfolyásos asszony érintése között, Jézus megítélése szerint, óriási különbség van (33. v.). Jézus tehát szavaival az asszonyt tanítja, gesztus nyelven pedig a tömeget is. Ez a tömeg és az igazi segítségkérő kontrasztja a továbbiakban is felfedezhető a történetben. Jairus házának lakói kimondott hitetlenséggel közelítenek Jézushoz (35. v.). Ettől kezdve a történet a félelem és a hit kettősségében folytatódik. A vezérmondát: „Ne félj, csak higgy!” A hitből fakadó eseményeknek és csodáknak ezért nem lehetnek tanúi a szenzációra éhes tömeg, és a tanítványok közül is csak a kiválasztottak, Péter, Jakab és János, valamint annak testvére (37. v.). Az ok is világos lesz, a sirató asszonyoknak Jézus nem tud mondani semmit, vagy amit mond, azt képtelenségnek tartják, sőt kinevetik (40. v.). De a gyermek apja és anyja velük lehet, őket ehhez az eseményhez más fűzi, mint a tömeget. A feltámasztás arám szavai az eredeti élményre emlékeztetnek ugyan, de a görög olvasó számára az arám „Talitha kum!” mágikus szónak is tűnhetett. A történet eredetisége mellett tanúskodik, hogy nincs záró tanítás fűzve a történethez, csak azt tudjuk meg, hogy a leánya 12 éves volt.

Mindkét esetben a gyógyulás Jézus szuverén cselekedetének a műve. Az előzetes feltétel azonban, hogy hittel kérjük, hittel érintsék Jézust. Mint sok történetnél, itt is a rendkívüli eseményt kísérő jelenségek jobban lekötik a figyelmünket, mint a szereplők lelki állapotának változása. A történet a betegnek és a gyászolóknak egyaránt ezt üzeni: „Ne félj, csak higgy!” De még azt is hangsúlyozza – igaz nem szavakban, hanem a történés közben lejátszódó események leírásával –, hogy Jézus fizikai közelsége semmit sem jelent a hitbeli közelség nélkül. Jairus hitét csak erősíti a vérfolyásos asszony gyógyulása. Az asszony hite erősebb, őt nem kell figyelmeztet-

tetni Jézusnak. Jairus és a kafarnaumi százados azonos típusú szereplő Jézus környezetében, de a századosnak itt is nagyobb a hite, mint Jairusnak. Erasmus és Luther szerint az asszonyt és Jairust a kétségbeesés rokonítja, az előbbi azonban megállapítja, hogy a keresztény soha nem veszítheti el a reményét. Luther viszont az asszony vérfolyását a bűn szimbólumának tartja. Ne feledjük, hogy Jairus és a vérfolyásos asszony társadalmi helyzete merőben különbözik egymástól. A szimbolikus exegézisben az előbbi a zsidóságot, az utóbbi a pogányokat szimbolizálja. Ez esetben Jézus érintése mindkét esetben a hit lesz. A történet igen sokat foglalkoztatta a keresztény exegétákat, így Pált is (Róm 9-11). Talán ennek köszönhetően nevezték a keresztény irodalomban a halált csak alvásnak.

A szöveg egy vonatkozásával keveset foglalkoztak a magyarázók. Mindkét kétségbeesett ember pillanatnyi segítséget keres, egy adott krízis-szituációból remél kiutat, és megtalál egy másik világnézetet, a Jézusba vetett hitet. A történet a halállal szembeállítja a hitet, és ezzel a legnagyobb emberi kihívásra válaszol. Ami a szívünkben és a fejünkben van, az vezet bennünket az életben, és azzal szembesülünk a halál pillanatában. Ebben a helyzetben veszünk csak észre, hogy élő, bizó hit nélkül milyen szegények vagyunk, és milyen gazdagok vagyunk a hitben. A keresztények számára „Káron ladikjánál” egy zsinagógai előljáró, Jairus és egy szerencsétlen, névtelen asszony áll. Az ő élményük tartalmazza azt a rendkívüliséget, amire akkor van a legnagyobb szükségünk, amikor bajba kerülünk, magunk vagy szeretteink miatt.

Jairus imája

Mester! Mennyire örültem akkor, mikor elindultál velem házamhoz! Akit szeretek, meg fog gyógyulni. Milyen kedves is ez a Jézus. Csak útközben ne beszélgetne annyit, például azzal a vérfolyásos asszonnal. Inkább sietne, hogy időben a haldoklóhoz érjen. Hozzák a szörnyű hírt: meghalt a lányom! Óriási csalódottságot éreztem. Miért is nem sietett Jézus? Megígérte, hogy segít, s lám, most már nem tehet semmit. Rútul rászédett!

*De te szelíden csak ennyit mondtál: „Ne félj, csak higgy!”.
Higgyek? Miben? Itt már semmit nem lehet tenni. Végül
csak bebizonyosodtam: Isten Fia Úr a halál felett is!*

*Uram! Bocsásd meg kicsinyhitűségemet, hogy nem bíztam
mindenhatóságodban, és amikor nem a terveim szerint
alakultak a dolgok, elvesztettem a hitemet. Kérlek, erősíts
meg, hogy a legnehezebb helyzetben is bízzak hatalmad-
ban! Amen.*